

PEYGAMBERİMİZİN HİÇ KADINLARLA TOKALAŞMADIĞI İDDİASI (3)

(...dünden devam)

Şayet Peygamber'in: *"Ben kadınlarla musâhafa etmem"* dediği doğru ise bu, en fazla kerâhiyet bildirir. Çünkü bunun aksini söyleyen hadîs iki yolla rivayet edilmiştir. Kaldı ki Hind'in, bey'at esnasında gelip Peygamber'in elini tutup ona dehâlet etmesi (eman dilemesi) ve Peygamber'in ona engel olmaması bu mu-sâfahanın harâm olmadığını gösterir. Harâm olmak için kesin delîl gerekir. Eşyâda asl olan ibâhadır. Kadınlarla musâfahanın harâm olduğuna dair kesin bir delîl yoktur.

Gelen rivayetlere göre Peygamber(s.a.v.)in, kadınlardan aldığı bey'atte yanlarında bir mahremleri olmadan yabancı erkek-lerle konuşmamaları, yahut yabancı bir erkekle yalnız kalmamaları hakkında da söz almış, Abdurrâhman ibn Avf:

– Ey Allah'ın Elçisi, bazen konuklarımız oluyor, biz dışarı çıkıyor, kadınlarımızın yanında bulunamıyoruz, demiş. Allah'ın Elçisi:

– Ben o durumda olanları kastetmedim, ben o durumda olanları kasdetmedim, demiştir (et -Tefsîru'l-hadîs:12/29).

Yani adam evine gelen konuğu ağırlamak için konuğu evinde bırakıp bir ihtiyacını görmek üzere dışarı çıkabilir. Bu durumda konuğun evde kalmasında bir sakınca yoktur. Bu rivayetten, kuşku uyandıracak biçimde kadının, yabancı erkekle beraber bulun-ma-sının doğru olmadığı, fakat zaruret halinde bir sakınca bulunmadığı anlaşılır (Müslim, Cenâiz: 26, 27; İbn Hanbel, Müsned: 6/138, 209).

Görüldüğü gibi âyet geneldir ve şirki, hırsızlığı, zinâyı, çocukları öldürmeyi, iftirâ etmeyi, Peygamber'in güzel buyruk-larına karşı gelmeyi yasaklamaktadır. Bunlar İslâmın genel prensipleridir. Fakat Peygamber(s.a.v.)e atfedilen çeşitli hadîslerle bu genel prensiplere başka şeyler de eklenmektedir. Bu eklentilerin, gerçekten Hz. Peygamber(s.a.v.)e âid olup olmaması,

bunların Kur'ân'ın genel prensiplerine uymasına bağlıdır. Uyanlar Peygam-berindir; uymayanlar değildir. Çünkü iki üç asır ve çok dalgalı toplum olayları içinde ağızdan ağza nakledilen bu sözlere, Pey-gamber'e âidolmayan söz ve düşüncelerin karışması çok muhte-meldir. Bundan dolayı burada Hz. Âişe'nin çok önemli, bir uyarı-sına dikkati çekmek istiyorum:

“Hz. Ömervurulduğu zaman Suheyb: ‘Vâh kardeşim!’ diye ağlamağa başlamış. Hz. Ömer: ‘Peygamber(s.a.v.)’in ‘Birinin ağlaması yüzünden ölüye azâbedilir’ dediğini duymadın mı?’ demiş. Hz. Ömer’in bu sözü, kendisine anlatılan Âşie şöyle demiş: ‘Allahﷻ Ömer’e rahmet eylesin, vallahi Allah’ın Elçisi böyle demedi. Fakat: ‘Allahﷻ kâfirin âilesi, üzerine ağlamakla kâfirin azâbını artırır!’ dedi.’ Sonra Ayşe: ‘Size Kur’ân yeter; o, ‘ **hiçbir günâhﷻ kâr başkasının günâhını çekmez**ﷻ buyuruyor’ dedi.”

Başka bir rivayette bu söz, Hz. Ömer’in oğlu Abdullâh’tan nakledilir. İbn Ömer’in bu sözünü duyan Hz. Ayşe: “Allahﷻ Ebû Abdirrahmân’ı affetsin. Yalan söylememiş ama unutmuş veya yanlış. Peygamber(s.a.v.) bir gün (ölmüş) bir Yahûdî kadının yanından geçti. Âilesi, onun üzerine ağlıyordu. Buyurdu ki: ‘Bunlar ona ağlıyorlar oysa o da kabrinde azap görüyor (yani ölen kadın, bunların ağlamasından rahatsız oluyor. Bu ağlama ölene bir yarar sağlamaz, tersine onu rahatsız eder)’. ” (Nesâî, Sıyâm: 68; Dârimî, Savm: 10)

Ebu Hüreyre’nin Mekke’de müslüman olduğunu söyleyen kişi, İslam tarihinden hiç habersiz biri olmalıdır. Ebu Hüreyre, Hayber’in Fethi sırasında Yemen’in Devs Kabilesinden gelip Müslüman olmuştur. Mekke’de inançsızların işkencesinden Habeşista’a gitmiş olan Müslümanlar da bu sırada Medine’ye dönmüşlerdir. Bunların başında Hz. Ali’nin kardeşi Ca’fer ibn Ebî Tâlib vardır.
